

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Sajtfalatok a tölgy alatt**

1. A vámszedő tévedése

Mirella

A szűk sikátorok hűvös árnyéka hálás menedéket nyújtott a reggeli napfény elől, ám a gázló felé vezető utat egy hevenyészett őrhely torlaszolta el. A városkapu felől érkező gyanakvó őr, egy kerek hasú, dölgyfős vámszedő éppen egy kofa kosarát turkálta át, amikor megpillantotta Mirelláék közeledő szekerét.

– Állj csak meg, asszonyság! – mordult fel a férfi, és nehézkes léptekkel elébük toppant. Borda halk, figyelmeztető morgással feszült meg a kerekek mellett, de Mirella egyetlen apró kézmozdulattal intette intellektuális nyugalomra a hűséges kutyát.

– Jaj, tekintetes uram, hálátelt szívvel áldom a szerencsémet, hogy épp kelmedbe botlok! – pattant le a bakról Mirella, arcán a legalázatosabb, legájtatosabb mosollyal. – Látom a drága, fáradt szemein a szolgálat terhét. Micsoda szörnyű csúz gyötörheti azt a nemes derekát ebben a nyirkos hajnalban!

A vámszedő meglepetten felvonta a szemöldökét, de a dicséret és a túláradó együttérzés azonnal megpuhította pökhendi tartását. Mirella nem teketóriázott: szoknyája redői közül előhúzott egy apró, rezes tégelyt, amiből bódító, fűszeres illat áradt.

– Ez a keleti remeték csodakenőcse! Egyetlen cseppje elmulasztja a tagok zsibbadását – suttogta bizalmasan, miközben gyanútlanul a tisztartó kézfejére kente a nyúlós kencét. – Egy ilyen derék előljárónak ajándékba adom, csak engedje útjára a szegény árusné kordéját!

A férfi elbűvölten szagolgatta a balzsamot, s mialatt a szemeit forgatva élvezte a hűsítő kenőcsöt, Mirella már pattant is vissza a bakra. Egy csettintés a gyeplővel, s a szekér gördülékenyen indult tovább a zúgó gázló felé.

2. Sajtfalatok a tölgy alatt

Mirella

A szekérekerekek fröcskölve merültek a gázló sekély, habzó vizébe. Mirella magabiztos kézzel tartotta a gyeplőt, míg a túlsó parton a fűzfák lehajló ágai hűvös, oltalmazó simogatással fogadták őket. Mögöttük, a városkapu homályában a pókhasú vámszedő

még mindig elgyengült mosollyal szagolgatta a csodásnak hitt keleti kenőcsöt – amely valójában csupán avas faggyúból és némi fahéjból kevert filléres ápolószer volt.

– Látod, Borda, a gőg a legolcsóbb portéka ezen a vidéken – kacsintott a kutya felé Mirella, ahogy a szekér kiért a füves dűlőútra. – Elég egy kis körmönfont hízelgés, s a legszigorúbb strázsa is azonnal kezesbáránnyá válik.

A zúgó átkelő leküzdése után Borda élvezettel rázta meg vizes bundáját, szikrázó cseppeket szórva a harmatos fűszálakra. Mirella egy öreg tölgyfa terbélyes árnyékában megállította a kordét, hogy pihenőt tartsanak a domboldali falu felé vezető emelkedő előtt. A bak alól előhalászta a szegényes úti tarisznyát, amiben már csak kevéske száraz cipó és egy darabka szikkadt sajt lapult.

– Ez a mi szűkös jussunk a mai hajnalra, öregfiú – mondta meleg, anyáskodó hangon, s a nagyobbik falatot igazságosan a türelmesen várakozó kutya elé vetette. Borda elégedett horkantással kapta el a jussát, s farkát csóválva telepedett a gazdája lábához.

Ahogy a nap első sugara áttörte a párás égboltot, Mirella megigazította kendőjét, s elszántan nézett a dombnak felfelé kanyargó útra. Tudta, hogy a falubéli csárdánál újabb megpróbáltatások várnak rájuk, de a sikeres csel után óvatos reménységgel indította újra útnak a szekeret.